

שאפתי עמוק את עשן המקטרת ארוכת הפייה, וראשי החל לשייט בנעימות רוגעת בחלל שמעליי. הבטתי מלמעלה על דמותי היושבת למטה על אדמת החמרה החומה, רגליי משוכלות, ערב נעים יורד, לפניי בוערת מדורה מפוחה עשן לבן, ומעברה השני יושב שמאן בן מאה ואחת שנים, משוכל רגליים ומעשן מקטרת ארוכה אף הוא. שמעתי את קולי העמום אומר לשמאן: "מורי היקר, בן שישים שנה אני כבר היום, ועדיין מתחבט בשאלה מי אני ומה תכלית חיי בעולם הזה."

מהמהם השמאן, חושב עמוקות ואומר: "מעריך אני אנשים ששואלים "מי אני", שכן מתקדמים הם מאד בדרגת מודעותם הרוחנית. שאלתך קשה, שכן התשובה נמצאת עמוק בתוכך, ורק אתה לבדך יכול לענות עליה. אמנם איני יכול לענות על שאלתך, אך לעזור לך – אני יכול לנסות".

שואף עמוקות את מקטרתו, מתנדנד מצד לצד תוך היפוך שיכול רגליו, מיישר את גבו ואומר: "דמיון לעצמך שאתה נכנס לחדר העבודה בביתך ורואה שמדפי ספרייתך ריקים. כל הספרים ששקדת לאסוף, לקרוא ולשמור – ספרים על מחשבה יהודית, מיתולוגיות, אלבומי תמונות, ספרי היסטוריה, ספרי מתמטיקה ופיזיקה, אנציקלופדיות ומילונים, סיפורים ושירים של גדולי הסופרים והמשוררים, ספרים מבית הוריי ומבית הורי אשתך – כולם פרחו, עפו ברוח."

"קטן עליי", אני חושב לעצמי, הרי חלק מהם אפילו לא פתחתי, ואת אלה שפתחתי – לא את כולם קראתי, ומאלה שקראתי – לא את כולם סיימתי, ומאלה שסיימתי – לא את כולם אהבתי..."

"אתה בחיים?", הוא שואל.

"בחיים", אני עונה, "קצת עירום אומנם, אבל לא נורא, אתה יכול להמשיך."

"תמשיך לדמיון", ממשיך השמאן ואומר, "שבנוסף לכך, המחשב האישי שלך מתקלקל וכל המידע שבו הולך לאיבוד: התוכנה שפותרת חידות סודוקו שאתה ובנך השקעתם בפיתוחה מחשבה רבה ורעיונות יצירתיים, עץ המשפחה שאתה טורח כבר שנים על חקירתו, אלבומי התמונות הדיגיטליים שצילמת בטיולים בארץ, בחו"ל, ובאירועי המשפחה במהלך עשרים השנה האחרונות, עשרות סרטי הוידאו שערכת (חיתוכים, מתיחות, תזמונים, מעטפות קול, עוצמה, קצב, הופעה, היעלמות, הגדלה, הקטנה, עירוב ואפקטים אחרים), מאות שעות המוזיקה שהקלטת, עשרות הסיפורים הקצרים שכתבת, המחקרים בהם עסקת בתחומי הפיזיקה והמטבעות – הכול היה כלא היה."

נשימתי נשנקת מבהלה. העשן חונק את ריאותיי. אני משתעל. הדופק הולם ברקותיי.

"אתה עדיין בחיים?" הוא שואל.

"בחיים", אני עונה, "אבל מרגיש חלול, תלוש...מבוהל..."

שואף במקטרת שאיפה ארוכה, מנסה למצוא בה מפלט מרגיע.

"הישאר עוד קצת עם ההרגשה", אומר השמאן, "והנהן בראשך כשתהיה מוכן להמשיך..."
לעזאזל עם השמאן הזה, אני חושב לעצמי, אילו עינויים נוספים הוא מתכנן לי בהמשך? ואיך זה יוביל לתשובה? אני מוסיף לרחף מעל במעוף שמנסה להרגיע, סובב מעל המדורה, מעליי ומעל השמאן, ועוד סיבוב, ועוד אחד, שואף פעם נוספת במקטרת, נושף את העשן עיגולים עיגולים, עושה עוד סיבוב... קצב הדופק יורד, ו...מהנהן בראשי.

"מועדון הספורט שלך - נסגר, הבריכה - התרוקנה, המשקולות וההליכונים - נמכרו. הטיולים - בוטלו. ההרצאות באוניברסיטה - נדחו. סדנת הכתיבה היוצרת - יצאה לחופשה. אולמות ההצגות, הסרטים והקונצרטים - פשטו את הרגל. רשת האינטרנט - קרסה."

"אתה בחיים?", הוא שואל.

"בחיים", אני עונה, "אבל מה הטעם?" שואף במקטרת מוטרד, מהסס לרגע, "תמשיך", אני אומר.

"נקראת למשרדו של הבוס שלך. אתה יודע, אומר הבוס, תרמת לנו רבות בשנים שאתה

אתנו, אבל הזמנים קשים, והצעירים כבר עצמאיים. הגיע זמנך לפרוש."

אני בולע את רוקי מעלבון, תסכול, כעס וכאב, ושותק.

"מה קורה?" שואל השמאן.

"חרא", אני עונה, מחפש משהו להיאחז בו.

"תמשיך", אני אומר.

"חבריך עזבו, התנתקת ממשפחתך", הוא ממשיך בדיבור אטי וקר.

"אתה בחיים?" הוא שואל.

כאב גדול מפלח את קרביי ואני שותק.

והוא ממשיך: "אתה יוצא מהבית בריצה ורוצה לברוח, יורד לחניה שמעבר לרחוב, והמכונית

שלך, שרק שעה קודם לכן החנית שם - איננה. אתה מסתכל לאחור בבהלה, ואתה רואה

שגם הבית שלפני רגע יצאת ממנו - נעלם."

אני מנסה לבלוע את רוקי אל גרוני הניחר ומחריש.

"אתה פונה כה וכה באמצע הרחוב - והרחוב ריק. האדמה סביבך נמסה, ואתה מוצא את

עצמך בראשו של צוק גרניט עירום, באמצע החלל הגבוה, ומסביבך תהום עמוקה..."

כולי רועד מפחד ואני נאלם.

"מביט על גופך – והנה אתה עירום כביום היוולדך. מביט שוב ומבחין שהגוף מקומט ורפה, הרגל הימנית עקומה ועורה סגול מנמק שפשט בה. ואז הגוף מתפורר לאט לאט והופך לערמת חול קטנה, שהרוח החזקה מעיפה ומפזרת לכל עבר."

לבי הולם כתוף, עומד להתפוצץ, כולי נוטף זיעה, עורי חידודים חידודים, כולי רועד, נכחד טיפין טיפין, רוצה כבר להתעורר מחלום הבלהה הזה. אני צונח מלמעלה ונחבט בחזקה באדמה בקול עמום. המקטרת עפה. מנסה להזיז את עצמי, וכל תזוזה קלה שולחת לכל גופי עקיצות כאב נוראי. אני קופא. ריק לחלוטין. שוכב על הגב ומביט סביבי. אין כלום. רק השמאן יושב, מביט אליי בעיניים לחות ובחיוך עצור ורגוע. ושותק. ושותק.

אני מרגיש חום קל עוטף את גופי לאט לאט. כולי רפוי. עיניי נמלאות דמעות, ואני בוכה בקול שנוק. והבכי הולך ומתחזק, הולך ומשתפך והופך לצווחת כאב מתמשכת עד לאבדן הנשימה.

לאט לאט אני נרגע ונרדם.

"מה עשית לי?" אני שואל את השמאן בקול חלוש כשאני מתעורר ורואה אותו עדיין יושב לידי.

הוא מחייך ושותק.

"מה עשית לי?" אני חוזר ותובע, "מה השארת ממני?"

"עצום את עיניך," הוא אומר בקול רגוע וחם, "קח נשימות עמוקות, נסה לאט לאט להרגיש את מה שנשאר ממך."

אני עוצם את עיניי, נושם עמוקות. נשימה. ועוד נשימה. מרגיש שמהו בכל זאת נשאר. משהו קטן קטן. גרגיר חול אחד. ואני אוהב אותו. אוהב אותו מאוד. מאוד מאוד. מושיט לו יד, מזמין אותו לרקוד. רוקד אתו ריקוד אטי וקל בתנועה שהולכת וגדלה, הולכת ומתרחבת עוד ועוד. ואנחנו מרחפים בחלל רחוק רחוק, גבוה גבוה, וכל היקום נפרש לפנינו. והאושר ממלא אותי ללא גבול, וים של דמעות אושר מציף את עיניי.

אני פוקח אותן ומסתכל בשמאן בחיוך חלש.

גם הוא - עיניו דומעות, והוא מחייך, מביט אליי במבט חודר ואומר: "מה שאתה מרגיש עכשיו – זוהי זו התשובה לשאלתך".